

Vitterhet från flere språk
samlad och för eget samt
några vänners nöje tryc...

Rar. 151

RAR.
151

VITTERHET

FRÅN

FLERE SPRÅK

SAMLAD

OCH

för eget samt några vänners nöje

Tryckt

AF

GUSTAF BROLING.

STOCKHOLM 1789.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

AVERTISSEMENT

Det är icke mina Vänner, utan blott någon okänd, under hvars ögon detta tillfälligtvis kunde komma, jag trott mig föränlåten underrätta om affigten med detta företag; Den har ej varit annan än at satisfiera några Bekantas åstundan, som önskat sig äga det förnämligsta af mina SAMLINGAR af VITTERHET; och då detta så väl kunnat förenas med en minderårig flågtinges nöje hvars nyttiga Occupationer vid lediga stunder, det varit mig updragit at besörja, lårer jag kunna hoppas at med 2:ne Dusin Exemplar, som utgör hela mitt förlag ej hafva gifvit någon anledning til missnöje icke en gång dem med hvilka jag delar konstens åra.

G. H. Robsahm

UTGIFVAREN.

REVUE

Le 15 Mars 1871
Monsieur le Ministre
J'ai l'honneur de vous adresser ci-joint
le rapport que vous m'avez demandé
par votre lettre du 10 courant.
Je vous prie d'agréer, Monsieur le Ministre,
l'assurance de ma haute considération.

Ulysse

TIL

FRU LOVISA SOPHIA

ROBSAETTELSE.

Den Bifallsblick Ni godhet ägt
Att våra vittra Yrken låna,
Det enda år, som öfvervägt
Vår oro, att den ej förtjena.

Vi vågat mycket — Vi försökt
Att GESSNERS Qvåden öfverslätta.
Men se vår djerfhet än försökt! —
Vi våga offra EDER detta.

Pourquoi ces ouvrages, d'un genre si simple, ont-ils tant de charmes? Pourquoi font-ils traduits dans toutes les langues? C'est que l'Auteur a senti tout ce qu'il exprime, C'est qu'il a vu tout ce qu'il peint .

Veillées du CHATEAU.

NÅGRA

AF

HERR SALOMON GESSNERS

IDILLER,

ÖFVERSATTE

från

TYSKAN.

PHILLIS. CHLOE.

Phillis.

Nå Chloe, altid har du din korg på armen.

Chloe. Ja Phillis, jag bår altid den här korgen på min arm, och ville ej byta bort honom för en hel hjörd; nej fannerligen om jag det ville fäde hon, och småleende trykte den mot sin fida.

Phillis. Men hvarföre Chloe håller du få mycket af denna korgen? skall jag gisfa? åh, se du rodnar, åh! får jag icke gisfa?

Chloe. hå! rodnar -- --

Phillis. ja, aldeles som när aftonrädnan skiner någon i ansiktet.

Chloe. hå! Phillis-- men om Du visste af hvem jag fått honom--jo, den unga Amyntas, den vackra Herden har skänkt mig honom, och han har sjelf gjort den

) o (3

ockfå; - Se bara huru nått huru vackert de gröna bladen och de röda blommorna åro inflåtade uti den hvita korgen; ja jag tycker så mycket om honom, at hvart jag går, bår jag den på min arm; och de Blomster synas mig långt vackrare och lukta långt skönare, som ligga i min korg, och den frukt, som jag åter ur denna korgen smakar mig långt bättre; och Phillis, hvad skall jag alt säga? — — jag — — ja! ofta har jag redan kyfst — — han är dock den vackraste af alla Herdar.

Phillis. Ån om jag fåg når han flåtade honom; om du vilste hvad han sade åt korgen! men Alexis, min Herde, är åfven så vacker; du skulle bara få håra honom sjunga! jag har lust at sjunga den visan för dig, som han sjöng för mig i går.

Chloe. Men, Phillis! hvad var det, som Amyntas sade till korgen?

Phillis. först skall jag sjunga min visa.

Chloe. ack! -- är hon lång?

Phillis. hör på nu! "Jag är glad, när uppå denna kullen aftonrådnan skiner på mig; men Phillis! -- jag är långt gladare när jag ser dig le. Skördemannen hembär icke så nöjd den fista kärivan i sin fulla lada, som jag icke långt nöjdare til den stilla hyddan hemför på mina låppar en kyfs af dig, vackra Phillis! Så var det han sjöng.

Chloe. Åh det var en rätt vacker visa, men Phillis, hvad sade Amyntas till korgen?

Phillis. Nu måste jag le. Han satt vid åbrådden bland buskarna, och då han hölt på att slå till sammans de gröna och de bruna och de hvita quistarne då --

Chloe. Nå, hvarför tiger du?

Då, fortfor Phillis, då, sade han, du

korg, dig vill jag skänka åt Chloe, åt den sköna Chloe, som småler så tåckt; Då hon i går dref sin hjord förbi mig såg hon så vänligt på mig och sade god afton Amyntas, och knapt hade hon kommit förbi det där lilla trädet, förr än hon såg sig tillbaka; Hon trodde ej at jag blef det varse; men huru kunde jag neka mina ögon at följa den tåcka Chloe så långt till dess de afundlamma träden skymde henne från min åsyn; och sen — ja sen fatt jag sorgsen och betraktade huru det olydiga gråset äfven skyndade at åter höja sina veka toppar för at få mycket fortare utplåna dess lätta fjät. O! huru klappar icke mitt hjerta ännu vid minnet deraf! -- — Böjen eder villigt, ni mångfärgade qvistar! och bristen icke under det jag flåtar! ni skolen då få hänga vid den tåcka Chloes sida! ja, om hon

fåtter så mycket värde på er; ach at hon
det gjorde! ach! om hon ofta bar er vid
sin sida! — Så talade han:
och just då var korgen färdig — då sprang
han up, och hoppade af glådje, att det
hade lyckats honom så väl.

Chloe. Ach! jag går; Där borta bak-
om kullen drifver han sin hjord, jag skall
gå förbi honom; se! skall jag fåga, se
Amyntas! at jag har din korg på armen.

MIRTIL

E_N sommarafton, då Månans silfver speglade sig uti den flytande cristallen, satt Mirtil på stranden förtjust af Nektergalens slag, och upfriskad af den vålgörande daggens svalka. Han återtog änteligen vägen till sin lugna hydda, då han under skuggrika almar, som grenade sig tillfamans i et hvalf, blir varse sin gamla Far. Gubben stråkt på dengröna torfvan, hvilade sig där i sömnens armar och hans färade panna lutade sig mot des ena hand. Mirtil stadnade framför honom; med knutna armar stod han där länge; ögat var fästadt på hans far, och någon gång höjde han det tårfullt mot Himlen, som framlyste mellan löfven.

” Ach Du! sade han, som jag vördar

nått Gudarna, Min Far! huru trygg sofver du icke! Hvad den rättfärdigas hvila ändå är ljuf! såkert är det för at bedja och låfva, som dina darrande steg fört dig under detta hvalf och i dina böner är du infomnad -- Ach! Min Far! Du har äfven bedt för mig. Hvad jag är lycklig! du är bönhörd af de odödlige, och om du ej vore det, så vore denna boning aldrig så full, desfa grenar aldrig så lutande affrugter; aldrig, aldrig, skulle välsignelsen sträcka sig så vidt öfver våra hjordar och våra åkrar. --- Huru många gånger ömmande vid mina små omforger för din ålderdom, hafva icke glädjens tårar strömmat på dina kinder? huru har icke din mun välsignat mig; -- ach! min Far, hvad jag känner! hela min själ -- mina ögon våtas af tårar; Ännu i dag, då Du stödjande på mina ax-

) o (9
 lar gick ur din koja för att värma dig i
 det lifvande Solkenet, och du fåg lammen
 hoppa ikring dig på desfa Blomsterflåtter
 sade Du :

” Mina hår hafva hvittnat i lugn och
 glädje; älskade parker! grönskande fält!
 snart får jag ej se eder mera, grafvens
 mörker skymmer för mina ögon, och jag
 skall snart bortbyta er emot ännu fäl-
 lare trackter.

Ack! Min Far! min välgörare! min Vän!
 Skall jag då mista Dig? Fäsliga Tanke!
 Ach! då - - då Gudar! skall jag reza ett
 altare vid fidan af din graf och den ti-
 man då Solen lyser klar, det ögnablicket
 då jag kan aftorcka den olyckligas tårar,
 dela et bröd med den fattiga, då Min
 Far! skall jag på din graf offra blomster
 och mjölk.

Mirtil teg och betraktade den Gråhårs

Gubben. Huru sött sofver Han icke? huru småler han icke i sömnen? - Det är utan tvifvel, säger han gråtande, någon af hans dygdiga gerningar som förekomma honom i en dröm, och teckna dem på nytt. Hvilket vackert sken kastar icke Månan på hans kala hjesfa! Mätte vådrets svala fläcktar och den kyliga Dagggen ej göra Dig minsta ondt! Vid desfa ord kysfer han honom på pannan upväcker honom helt fakta, och leder gubben in i kojjan, där den mjuka fången af måsfa och blomster redan var bäddad.

MENALCAS. ALEXIS.

MENALCAS var gammal, 80 åra ålder hade gjort honom lutande, det silfverhvita håret skylde hans hjåssa, skågget föll neder i bucklor på hans bröst, och en staf i handen understödde de halkande stegen, lik den, som efter en sommardags arbete går at hvila sig vid aftonsvalkan, tackar Gudarna och infemnar, så åfven Menalcas, han hade helgat sina öfriga få dagar åt religionen och lugnet, ty han hade arbetat, hela hans lifstid hade lyft af goda gerningar, och nu inom sig glad och nögd, afbidade han i stillhet grafvens sömn. Denna åldriga fåg vilågnelsen utguten öfver sina barn och barnabarn, han hade skänkt dem talrika hjordar och våxande parker. — Intagna af en öm oro, beslitade de sig at förfötma hans da-

gar, och at betala alla de omfonger deras barndom kostat honom; en skyldighet iakttagen, som himlarna aldrig annat kunna ån vedergålla; förfummad, som de aldrig annat kunna ån hämnas. — Ofta sittande i folgången på tröskeln af sitt tjäll, sågnade han sig åt sin trågårdstappa, full af blomster och de måst frugtbärande tråd; på längre håll, såg han åter åkrar och fält; som lofvade den rika skörd — där, med en förbindande och glättig höflighet, bad han de förbi-gående komma till sig; han afhörde ånnu med nöje nyheterna i granskapet, och roade sig, at igenom främmandes berättelser låra känna främmande feder och bruk.

Hans barnabarn, (det kåraste tids-fördrif för hans ålder) lekte ståndigt i kring honom. Som Dommare i deras små

uptåg skilde han alltid deras små tvister, och vande dem att vara goda milda och ömma, ej allenast emot nästan utan äfven emot de minsta djur.

I de fårskilta lekar han lärde dem, blandade sig alltid någon okonflikad och rörande lärdom, han sjelf sade dem först huru de skulle göra, och barnen ropade: följ om ännu en gång — så snart de väl fattat det, lupo de med sträckta armar om hans hals, hoppade af glädje och kyste honom, han smålog och kyste dem igen, — han lärde dem at skära vaspipor och blåsa på dem, han diktade små visor som de minsta söngo, och de äldre blåste på instrumenter; en annan gång åter berättade han en saga för dem, då först feck man se dem på marken rundt ikring utanför stugdörren, helt upmärksamma med ögonen fästade på Farfar.

En gång då Menalcas hade fatt sig vid flugfönstret för att upvärmas af morgonsolen, var hans soneson Alexis helt alena hos honom; denna gossen hade ej ännu fyllt sitt 14:de år, liljorna och hälfan, som höra till den glada åldern blomstrade på hans kinder, och det gula håret fladdrade i låckar kring des axlar, den gamla hedersgubben talte då om den lyckfaligheten at göra människor godt, och hjälpa en nödlidande, han bevisste honom at intet nöje i verlden svarade emot det som man kände efter en god och dygdig gärning; icke den värmande Solen, icke den lysfande månan, ingen ting i denna så förunderliga verlden kan ge ofs de känflor, som en vålgärning bevisst emot den torftiga. Ach! min son, inga ord kunna uttrycka dem, -- tårar tillrade ifrån den unga Alexis ögon, som tolkade hans öma

och dygdiga böjelser; Menalcas såg dem med glädje, "Du gråter min son fader han, i det han gaf honom det mildaste ögnakast; säkert har mit tal allena ej kunnat få röra dig, något måtte vara förborgat i dit hjerta, som gifvit dig denna styrkan.

Alexis torkade tårarna ifrån sina blomsterkinder, men fåfångt, de voro ändå lika våta, "Ach! jag känner, ja! jag känner at den största lyckfahgheten i verlden är at göra godt.

Gubben rörd omfamnade den unga herten och fader: jag ser på ditt anfigte, jag läser i dina ögon, at din själ är rörd och at hon är det af andra föremål.

Alexis likfom förbryllad flog ned ögat; min Farfar! du talar så ömt och så vackert at jag nog bör gråta.

Jag ser min son! svarade Menalcas, jag

fer at du fördöjer mig kanske för första gången i din lifstid det som slår i dit bröst, som redan far på dina läppar,

Nå vå! sade Alexis, i det han böd till at quäfvå sina tårar, jag skall fåga dig sanningen, men utan dig, hade jag i evighet döljt det i mitt indersta hjerta, har jag icke just af dig fått lära, at den som skryter af sina välgärningar är ej mer än till hälften god; intet annat kunde vara orsaken till en tyfmad som härledde sig ifrån min ljufvaste känsla -- Et lam i min hjord hade kommit vilse, jag gick at leta det på berget, då jag hörde en röst som jämrade sig; jag smög mig så sagta åt den sidan, och jag blef varse en gammal man, han lyftade en stor börda ifrån sina axlar, kastade den på marken och suckade: " Jag kan icke, jag orkar icke gå längre, hvad mitt lif är bittert!

et ufelt uppehålle är hela skörden af mitt arbete, det är i flere timmar jag gått vilfe med denna bördan, och nu då solen bränner som starkast, hittar jag ingen bäck för at svalka mig; intet träd, intet en buske, som bär någon läskande frukt. O Gudar! jag fer ej annat än berg och öknar, ingen stig som går till min koja, och mina darrande knän svigta redan under mig. — Emedlertid bör jag ej försvifva, gode Gudar! Ni hafven få ofta hjälpt mig. — Under desfa suckar lade han sig så varsamt neder och fåcken under hufvudet, då jag utan att han blef mig varse, lopp det fortaste jag kunde till vår koja, för at samla en korg af torra och färska frukter, jag slog den stora flaskan full med föt mjölk, och skyndade mig tillbaka där jag ännu fann denna olyckliga få fött infomnad. — Helt sagta

kröp jag till honom, satte bredvid hans hufvud korgen, och flaskan och lade mig sedan bakom en sten. Han vaknade snart; ögat var rigtadt på hans börd. "Hvad sömnen sade han, är ändå för en vålgärning! nu hoppas jag åga nog krafter at bära; tör hända Gudarna skola leda mina steg at någon källa, eller at jag träffar vågen dit där någon gästfri husbonde vil härbergera mig under sit tak. — I det samma då han var i begrep at återtaga säcken på sina axlar, blir han varse mjölken och frukten; bördan faller ur hans händer. —" Gudar! hvad ser jag? den plågande hungren och törsten narrar tör hända min inbildning, utan tvifvel drömmer jag, och när jag rätt vaknar, så har denna glädjen försvunnit, — Men nej! jag är ju aldeles vaken. — Gudar! det är vist ingen dröm. — Han tog då et äple — " jo jag är

vaken; hvilken magt, hvilken välgörande Gudamagt har gjort detta underverk? det är då för dig jag gjuter den första droppan af denna mjölken, och det är åt dig jag helgar desfa två äpplen, de största och vackraste i hela korgen; ach! anse denna min erkänsla som et tackfamhets offer! Du ser i min själ hvad jag är rörd; vid desfa ord satte han sig ned och åt under det at han fällde tårar af glädje. — Förnöjd och måttad stod han åter up, och å nyo tackade Gudarna, som vakade öfver honom med så mycken godhet. ” Antingen är det Gudarna sjelfva, fide han, eller hafva de hitfört sin egen afbild, en dygdig dödlig; hvarföre får jag intet se och omfamna honom? Hvar är du? at jag må tacka dig, at jag må välfigna dig! Gudar! välfignen denna ädelmodiga, denna ömsinta och all hans slägt;

Jag är aldeles mått, och det är ännu mycket kvar som jag skall taga hem till min hustru och mina barn, måtte de också äta sig mätta, och tillika med mig välsigna vår okända välgörare. — Han gick, och jag gret af glädje. Emedlertid sprang jag i förväg öfver berget för att råka honom, och satte mig där jag tyckte han borde komma fram. -- Han kommer, hållfar mig och säger: "hör min son! har du ej fett någon här i ödemarken med en flaska mjölk och en korg frukt? -- Men fader jag, huru har du kommit hit? utan tvivel har du gått vilse, här är visst ingen väg. — " Ach! ja mitt barn! jag vet ej hvar jag är, och om intet ett välgörande väsende frårfat mig, hade jag redan varit förgången af hunger och törst. — Jag skall då visa dig rätta vägen, tag hit säcken att jag må bära den, så blir det dig

mera lätt at gå, — Han nekade länge; men jag tog den och förde honom på vägen, som bar til hans koja.

Se det är derföre, min Farfar! jag gråter af glädje, och hvar gång jag tänker därpå, få är jag den nöjdaste af alla: tänk då! hvad de skola vara lyckliga, som gjordt mycket godt i sina dagar.

Menalcas, utom sig af glädje, kramade då på nytt Alexis mot sitt bröst. ”Ack! jag stiger utan den minsta oro i grafven, sedan jag lämnat dygd, ömhet och välgörande kvar i mitt tjäll.

TITYRUS. MENALCAS.

Vid slutningen af en kulle låg den gamla Menalcas; ålderdomens hvita lockar fkyldde ofullkomligt hans hjesfa; men Solens värmande strålar kom honom dock at ej sakna den betäckning Naturen smånin-gom hade afklädt hans hufvud. — Med en ljuf förundran öfverfåg han de kringrånfan-de trackter, utan at blifva varse Tityrus, den yngsta af Hans söner, som redan länge hade stått bredevid honom? Intagen af en stilla förtjusning suckade då och då den gamla Gråhårsmannen, och den o-skyldiga Gosfen med en glädjetår i ögat stod orörlig och betraktade sin vördade Far. — Länge var han tyft, men ändt-ligen sade han med låg röst: Min Far! huru ljuf mårte din hänryckning vara!

en lång stund har jag redan sett huru din blick genomvandrat hela nejden? Dina suckar hafva trängt sig till det innersta af mitt hjerta — Min Far! vågar jag begära en ting af dig.

Menalcas. Säg hvad du vill mitt barn! fått dig bredevid mig, få hör jag dig bättre! Gosfen fortfor: Min äldsta Bror berättade mig, (ty ofta när vi sitta tillsammans och vackta våra hjordar, tala vi om dig, Min Far! och då fuktas alltid våra kinder af de ömaste tårar), Han berättade mig, det Du förr bland alla Bygdens Herdar varit anfedd för den största fångare, och att du många gånger genom vådjesång tillsjungit dig, de vackraste får i våra hjordar. Ack! kvarsöre år jag icke få gammal som min äldsta Bror? -- Aldrig har jag fått höra dig sjunga; vill Du icke ock få en gång för min skull gö-

ra det? — nu, då den höfliga nejden rundt omkring förtjusar dig; nu, då allt är så stilla, så tyft; — huru upmärksam skulle jag ej afhöra Dig! — Ljuft leende såg den åldriga på sin son, — kunde han vågra en så oskyldig bön? Jag vill försöka, sade han, om Sånggudinnorna ännu öfvergifvit mig — mig, som de förr så ofta unnat segren uti sångens täflan.

Åter genomblickade han hela nejden och fjöng:

Åldren har förfvagat den stamma hvarmed jag förr varit van, at anropa Eder o Sånggudinnor! I våren af mina dagar hafven Ni aldrig lämnat mig ohörd hvarken vid den sakta framforlande bäcken, eller uti den stilla, förtroliga Lunden; — Måtte detta lilla quade ej blifva det första, som skall sakna Eder ynnest!

Stilla och ljuft förtjusar du mig, höft

liga trakt! Äfven i årstidens dödstimma är du skön; — Gula stå pilarna och videt längs efter stranden, och de frugtrika Pårön-träden på de affångda kullarna; Rönnens och Oxens eldröda klafar framlysa mellan löfven; — Några fallna löf, halftorra, hopade af vådret, brista nu under vandrarens fot; det var en tid då de endast böjliga för Våstans lena släktar, skänkte honom tröttad af dagens möda en önskad skugga. — Ingen blomma pryder nu det fält hvarest hjordarne vilfne irra omkring Höstblomman ensam — du endast är öfrig, för at — en dag senare falla för en häftigare Nordanvind; snart skall vintren kalla Naturen til hvila! — Vålsignade varen ni då vålgörande tråd! Vålsignade för de mogna frukter ni fällt uti Herdens sköt, — för de löfrika skjul ni lånat defs hjordar! — Ach! så nöjd går äfven, til grafvens

fömn, den, som lycklig at hafva kunnat,
än lyckligare at hafva velat öfna en gif-
mild hand för den torftiga, efterlämnar
i sitt tjäll jämte förmågan at göra godt,
äfven et medlidande hjerta i arf åt sina
dygdiga efterkommande. — Mit barn!
Välsignelsen hvilar öfver den rättfärdigas
hydda, och öfver des hjordar; Ach min-
son! var redlig! förtrösta på Gudarna!
och ditt hopp skall aldrig svigta vid
motgångens ilar. Från den rättfärdigas
Altare upstiger alltid røken af des offer
ospridd mot Himlen och Gudarna väl-
signande honom afhöra med mildhet des
böner, des Lofsånger. — Nattens sorg-
bådande Fogel förespår icke honom någon
öfverhängande fara; nej! han bor trygg
uti sitt fredsamma tjäll, och des redliga
omgånge, des vänliga tal väcker ej gran-
nens afund. — Min son! om också en

kulen natt föröder den planta du om Vår-
ren genom din möda updragit, eller några
strida Åskregn hota at nedlå de mognade
ax, som skola belöna skördemannens ar-
bete; — knota icke! kom blott ihog at
det Allgoda Våsfendet endast bland en
mängd glada dagar fänder några ledsamma
ögonblick. -- Glöm icke mitt barn dessa
ord som komma från en öm Far, hvilken
utan tvifvel långt förr än Du skall ned-
gå i det tyfta.

Ni Stormvindar! skonen ännu någon tid
dessa Höstens skiftande prydnader! Mätte
en fälla fläckt långsamt från grenarne til
jordens moderliga sköte ledsaga de halfvis-
nade löfven! få skall ännu några gånger
denna prägtiga utfigt förtjuså mig. När
Du återkommer skördarnes årstid! då tör
hända år jag icke mer — hvilket tråd
skall då fälla några visnade blad på min

graf? — hvilken vind omsider föröda de
glesa strån, som länge flåktande för våd-
ret omgifvit henne, men äntligen likt
mig skola falla.

Den vördade Gubben tyfnade — och
Tityrus flytande i tårar tryckte sin Fars
hand til sina läppar.

DAMON. DAPHNE.

Daphne.

Stormen är förbi, och förfirande Ålkeknallar förebådas ej af Ljungelden, som icke mera frambyter utur de svarta molnen. Båfva då intet Daphne! låt oss öfvergifva denna Grotta, som endast bör tjena till fristad när stormvinden rasar! Se fåren, som skrämde samlat sig under desfa tråd, se huru-de skaka rågnet från den våta ullen och glåttiga skynda at återutbreda sig kring det upfriskade fältet. Låt oss gå! huru vackert sprider icke Solen med förnyad pragt sina strålar öfver hela nejden. Kom!

Och nu gingo de från sin fristad.

" Aldrig, sade Daphne, ömt kraman-

de Herdens hand, nej! aldrig har jag sett denna nejd så förtjusande; Ach! huru skön framlyser ej den ljusblå rymden genom de slitna molnen. Snart skingras de mer och mer, och några fläckar sprida endast här och där skugga på den eljest bestrålade Nejden. Den där kullen med sina Hyddor och hjordar, ännu ligger den i skuggan: ännu - men Damon se nu flyr skuggan ifrån kullen och folkskenet förföljer den genom dalen öfver de blomstrande ångarne.

Damon. Ach! se där! se Rågnbogan! ach huru vacker den är! ach se huru han är utspänd mellan de där bågge kullarna: Från den förkunnar Iris på et askgrätt moln Nejden lugn och genomblickar den oskadda dalen.

Daphne lindade sin spåda arm kring Herdens lif: Se där! sade hon, huru Våstan återkommer och leker nu gladare med blom-

morna, som upfriskade pråla af skiftande vattendroppar; men vid den oftyriga Fjärilens besök, huru försvinner deras glänfande prydnad! — Se knottet, som i gladda svårmar yrar öfver viken! Nyfs krusades des yta af de tröttade vindarna, men nu åter stilla emottager den en molnfri Himmels och de kringstående trädens bild.

Damo. Öpa mig din famn o Daphne! hvilken glädje genomströmar min fjäll! huru förtjusande är alt omkring oss! — Från den värmande Solen til den uplifvade plantan, hvilken obegripelig kedja af underverk! — Och, huru kan jag barga min förtjusning, när jag från denna kullen ser de vackra fällt öfver hvilka Naturen utbredt sin rikedom, eller då jag sträckt på den gräsrika slätten betraktar örternas och blomstrens mångfald, och de små kråk, hvilkas hela verld desä utgöra, — hu-

ru vid Månans nattliga sken en stjernströdd
Himmel framhvälfver; — huru Årstider
omväxla, — då — då upstiga i mit bröst
tusende olika tankar, dem jag icke kan
utreda, och då nedsjunker jag på mina
knän, och framstammar min hänryckning
för den som skapade Jorden, — Intet —
Intet min Daphne liknar denna vällust,
om ej den at vara älskad af Dig.

Daphne. Ach! min Damon! huru högt
beundrar jag äfven detta! Båda skola vi
derföre under ömt omarmande ej mindre vid
den glada gryningen än vid aftenfvalkan,
och Månans bleka sken, betrakta dessa
undervärk, och siunga til Skaparens åra.
Hvad denna tanka är förtjusande! än mer
då dermed förenas den öfvertygelsen att
vara älskad af Dig.

MYLON.

Med mycken omsorg hadeden unga Mylon i nästa skogsbacke fångat en liten fogel, hvars fjädrar ehuru vackra dock vida öfvertråffades af des's fång. — Ingen bur fanns, utan mellan sina fingrar så glest för- enade som möjligt, förde han glad sin lilla fånge dit där hans hjordar betade i skuggan. — Här kastade han sin halmhatt i gräset, och släppte den lilla Sångaren därunder. Sjelf sprang han det fortaste han kunde til nästa björk, sökte där de böjligaste qvistar, hvaraf han årnade göra en rymligare bur. — Ack! sade han: blott jag får den färdig, så skall jag bära dig vackra fogel! til Chloe. För denna skänk skall jag blott begära en kyss; Hon är icke obeveklig: Hon gifver mig säkert den; och får jag bara en, så skall jag nog stjåla

mig två, tre, kanske fyra; Ach om min bar redan vore färdig! — Under dessa tankar lopp han med en stor knippaqvistar under armen åter tillbaka til sin hatt; Men — ach! — hvilken olycka! — en förrådsk väderpust hade slåktat up hatten och foglen hade flugit bort med alla kysfarna.

DAPHNIS.

EN klar vintermorgon satt Daphnis tankfull uti sin hydda vid skenet af några torra qvistar, som uplyfte Hans lilla koja; den oblidta vintren hade samlat djupa snödrifvor rundt omkring. Han såg dock utan misnöje ut genom sitt lilla fenster, öfver den snöbetäckta nejden; Du kulna vinter! sade han: Ockfå har du dina behagligheter — Huru gläder mig icke nu den välgörande Solen! småningom har hon skingrat de tunna moln, som nyfs upfylde luften, och visar mig en oräknelig mängd stjernor emot den glänfande snön; Här och där uprefa sig väl några svarta stammar med fina nakna grenar; men — icke oroar det mig, jag har ju sett dem alla fulla af löf och ofta har jag hvilat uti deras skugga, samt

äger ännu en gång denna glada förhoppning. — Se dessa snöbetäckta kjoor, dessa lutande gårdsgårdar, som få mångfaldigt afdela det hvita fältet, huru de där innefluta en liten åker, hvarest det spåda höstfådet framlyser med sina gröna toppar genom den af stormvinden förtunnade snön. Ach huru vackra äro icke äfven dessa buskar hvilka kölden öfveralt beklädt med en tunn rimfrost. Betesmarkerna äro öde; inga hjordar synas nu mera skingrade kring dessa fält; — knapt blir man någon gång varse ett spår efter den trefna dragarn, som modfållt hemförer til hyddan det brånle, dess Herde samlat uti nästa skogsbacke; — Foglarna hafva flyktat från dessa kulna trakter, — Den enda som ännu visar sig är den lilla Sparfven, som då och då vänligt framkommer til kjoan för at plocka några spilda

) o (37

korn; — Men, se där! bakom de stora ekarne, hururöken upstiger i svart hvirflar; det är där, min PHILLIS bor, säkert är Hon nu redan vaken, och sitter tör hända framför sin lilla brasa, med ansigtet lutadt mot handen, och tänker — kanske på mig, och önskar den blida vårens snara ankomst; -- Ach PHILLIS! huru skön är Du ej; men det är icke din skönhet blott, som tillvunnit dig min kärlek; nej! huru har jag icke älskat Dig alt ifrån den stund då den unga ALEXIS mistade de tvänne lammen, som störtade utför klippan; ack! jag mins ännu huru den stackars Herden beklagade sig. Aldrig vågar jag fäde han gråtande gå hem till min gamla Far och oroa honom med denna förlust. -- Du fåg hans tårar PHILLIS! och af ömmaste medlidande aftorkade Du dem, sedan tog Du tvän-

ne de vakrafte Lamm uti din lilla hjord;
 ALEXIS! fode Du, tag denna lilla skänk!
 — Herden var få rörd at han ej kunde
 tala - och - huru gret Du äfven af glä-
 dje at hafva kunnat hjelpa honom. — Ja!
 Du ovänliga vinter! om du ochfå vore
 än mera kall, få skall dock min herde-
 pipa ljuda til PHILLIS åra; — Och fast-
 ände kyliga vindarna, fom förebådat din
 ankomst, aflöfvat alla desfa tråd och hårjat
 ångarnas mångfärgade prydnad; få skall
 jag likväl af murgrön och det låga lin-
 gonrifet binda min PHILLIS en krans, och
 den lilla Fogeln, fom jag i går fångade,
 skall jag tillika med kranfen skänka Hen-
 ne: O! Du lilla Fogel! må du muntra
 Henne med din fång, och ofta påminna
 Henne af hvem Hon fått dig.

AMYNTAS.

AMYNTAS, en Herde, som genom sin flit sökte mildra sin fattigdom, kom en morgon helt bittida från nästa skogspark, der han huggit en hop spröten, årnade til stångfel kring hans lilla åkertäppa, Lutad under sin börda skyndade han sin väg fram; men blef i det samma varse en liten Ek, hvilken rotat sig vid brädden af en bäck; Vattnet hade småningom bortsköljt all jorden från dess rötter, och hotade at snart aldeles omkullförta henne. — Herden kastade då straxt bördan från sina axlar; Det vore skada, sade han, om ett så vackert träd skulle förfalla, om dess veka topp skulle blifva ett rof för vågorna; Jag vill förr med dessa spröten göra en fast damm, och med frisk jord fylla omkring detta träd; — Herden

arbetade med mycken ifver och snart stod den unga Eken orörlig. Han tog då sin yxa i handen och glad öfver sitt arbete stod han i det uprättade trädets skugga; Han tänkte at vända om til skogen; då en Dryade, detta trädets Skydsgudinna; vänligt titalade honom: Vålgörande Herde! Du skall icke gå bort obelönt; Jag vet ganska väl at du är fattig och at fem får är hela din hjord: Önska dig derföre hvad du vill til belöning! — Ach Gudinna efter Du förannar mig det; Så önskar jag blott at min granne Palemon, som alt sedan sista skördetiden varit sjuk, måtte återfå sin hälfa.

Sådan var den redliga Herdens önskan; Palemon blef frisk; och Amyntas fåg välsignelsen utbreda sig öfver sin hjord och sina åkrar. — Det är på sådant sätt Gudarna belöna de redligas gärningar.

HÖSTMORNINGEN.

REDAN förgyltes de kala bergspetsarna af den annalkande morgonrådnaden, redan bebådades den vackrafte höfstedag, då MILON stälte sig i fönstret af sin koja.

Solen kastade sina matta strålar ibland löf och vinrankor, som fullmogna tycktes brista på sin stjerk, men svigtade ändå för de lätta vådren. Himlahvalfvet var klart, och i dimman, som höljde Parken och som småningom skingrades, såg man tjäll och lundar liksom simma i ett haf. De frugtbärande träden framstälte för ögat den milt retande blandning af gult, rött, och grönt. MILON hänryckt vid åskådandet af Naturen, stod länge orörlig — Men omsider upväckt af en heligtjusning fattar han Lyran och sjunger:

Mätte jag — o Gudar! måtte jag Er
vårdigt kunna uttrycka mina suckar och
mina kånflor! Naturen ehuru snart i sin
dödstimma lyser åndock i all sin pragt,
desse rikedommar utbreda sig med ymogh-
het, öfver alt råder glädje och lugn,
hvad denna trackten är vacker! Ack!
hvad denna dalen är skjön i höstens
spräckliga drågt!

Lyklig den, hvars rena själ aldrig kânt
et enda samvets flyga, som förnöjd med
sin lycka och sitt stånd smakar ofta den
vålluft at göra godt: Den friska morgo-
nen hålfar honom med glädje och munter-
het, hans dagar försvinna i rena nöjen
och aftonen lockar honom i sömneas ar-
mar: Hans själ är öppen för de ljufva-
ste intryck, hvarenda årstid har sina sär-
skilta behagligheter som förtjusa honom;
och han allena vet värdera desse skatter.

Men ännu lyckligare och tusend gånger lyckligare är den, som delar sina stunder med en tåck och dygdig Maka, med en sådan maka som Du; vackra DAPHNE! Alt ifrån den dagen som kärlekens fackla lyfte oss, hafva våra öden varit knutna med de ljufvaste band. Har Du ännu röjt et enda begär i mina ögon som du icke förekommit och förnöjt? Har jag nån sin ågt en enda lycka utan dig? aldrig ännu har den minsta plåga förföljt mig i dina armar som du icke skingrat, ej en enda tår runnit, som du icke aftorkat! Ja, den dagen, som jag ledsagade dig i mitt tjäll, såg jag alla livvets nöjen i ditt följe, i dina fotspår, de gjorde et förbund med våra HusGudar för at aldrig lämna oss. Alla Hushåldsdygder, som slit' eftertanka, och snyghet styrde våra göromål, och Gudarna välsignade sitt verk.

Alt sedan är du själen i mitt lif, ja! sedan det ögnablicket, O DAPHNE! alt hvad som omgifver mig förkjömnar sig i mit öga, vålfignelie och öfverflöd hafva flycktat till mitt hem, de hafva utspridit sig öfver mina hjordar, mina träd, och mina tåppors skörd. Hvar enda dags arbete är en ny fröjd för mig, och när jag kommer trött tillbakas under detta fridens tak, hvad känner jag icke för en hvila i de mjukaste armar? Våren är i mitt tycke behagligare, Hösten och Sommaren mycket ymnigare, och när den kalla vintren nalkas vår koja, då bredevid vår spiseld, och bredevid min DAPHNES fida, känner jag den renaste vålluft under de upricktigaste samtal och under de ömmaste suckar. Låt Nordanvådet ila! Låt den djupa snön hölja berg, mark och skog för min syn! J dina armar min DAPHNE! J dina armar

) o (

45

känner jag at Du är alt; — Och Ni mina ällfkansvärda barn! lika få skjöna som Er Mor! Ni bereden min lyckfahet; — hvad kan jag icke en gång hoppas af Eder dygd och Eder kärlek föm mig! Det första ord som DAPHNE lärde Er at framstappla, var ju at säga huru mycket J ällskade Er Far? hälsa och munterhet småle på Er mun, och det ljufva tycket lyfer i Edra ögon -- O mina barn! Eder föllhet skall vara min älders tröst. Under det at MILON föng, så kom DAPHNE in med et barn på hvardera armen, barn få vackra som kärleken. Aldrig var den friska morgondaggen mera svalkande än hon, och man fåg glädjens tårar flyta på hennes kinder — Ömma vän! bästa MILON! säga hon helt rörd, hvad jag är lycklig! Huru mycket ällskar Du oss icke? Vid

desa ord omfamnade MILON alla tre,
och trykte dem emot sitt bröst — Ingen
tatte et ord för känslor.

Ack! hvem som hade sedt dem i det-
ta ögnablicket, han hade i sin själ, blif-
vit öfvertygad at med dygden allena
följer Sällheten.

SLUT

På Första HÅFTET.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
								
								